

והתניא:

לעבדיהן. ולא רצו לומר להן, מותרים אף אתם בכך.

ג. ויושבין על ספסלי נכרים [שהם מוכרים עליהם סחורה] בשבת, ולא חיישינן שיחשדום שעושים סחורה בשבת.

ואף על פי שמותר מן הדין, אינן יושבין על ספסלי נכרים בעכו.

ומעשה ברבן שמעון בן גמליאל שישב על ספסלי נכרים בשבת בעכו. ולעזה עליו כל המדינה. אמרו: מימינו לא ראינו שישב אדם כך בשבת.

וכשמע רבן שמעון בן גמליאל נשמט מהספסל וישב על גבי הקרקע. ולא רצה לומר להם, מותרים אף אתם בכך.

אלמא, הא דקתני "דברים המותרים ואחרים נהגו בהם איסור, אי אתה רשאי להתירן בפניהם" לאו דוקא בכותים קתני. אלא אף בשאר אנשים מישראל. וקשיא לרב חסדא.

ומשנינן: כל מקומות אלו, כמדינות הים דמו.

ומודה רב חסדא, שבני מדינת הים נמו, אסור להתיר בפניהם. כי כיון דלא שכיחי רבנן גביהו הם אינם מלומדים ואין מקומם מקום תורה — אלא בכותים דמו! ואף בהם יש לחוש למסרכי מילתא.

והוינן בה: בשלמא ישיבה בשבת על ספסלי נכרים, נהגו בה בני עכו איסור, משום שהיושב עליהם מחזי בעוסק במקח וממכר בשבת. שהרי עשויים הם לסחורה.

וכן יציאה בקורדקיסון נמו, נהגו בה בני

א. רוחצין שני אחין כאחד. ואין כאן משום פריצות. ולא חיישינן שמתוך שרואין זה את זה ערומים, יתנו עיניהם איש באחיו למשכב זכור.

ואין רוחצין שני אחין כאחד בכבול [שם מקום], שבמקום זה נהגו שלא ירחצו שני אחים יחד.

ומעשה ביהודה והלל, שהיו בנוי של רבן גמליאל, שרחצו שניהם כאחד בכבול. ולעזה [הלעזיה] עליהן כל המדינה. ואמרו בני המדינה: מימינו לא ראינו כך שירחצו שני אחים יחד!

ונשמט הלל ויצא לבית החיצון של בית המרחץ, ושתק. ולא רצה לתרץ את עצמו ולומר להן מותרים אף אתם ברחיצת שני אחים יחד, לפי שדבר המותר, ונהגו בו אחרים איסור, אי אתה רשאי להתירו בפניהם.

ב. יוצאים בקורדקיסון [מנעלים דקים שלובשים אותם תחת הנעליים] בשבת, ואין חוששין, שמא מתוך שהם רחבים, יפלו מעל רגליו, ויבוא לטלטלן ד' אמות ברשות הרבים.

ואף על פי שמותר מן הדין — אין יוצאין בקורדקיסון בשבת בבירי [שם מקום].

ומעשה ביהודה והלל, בנוי של רבן גמליאל, שיצאו בקורדקיסון בשבת בבירי. ולעזה עליהן המדינה. ואמרו: מימינו לא ראינו שיצא אדם כך בשבת!

ושמטום הלל ויהודה לקורדקיסון, ונתנום